

Početna stranica>Zakonodavstvo i sudska praksa>**Nacionalno zakonodavstvo**

Vnútroštátne právne predpisy

Luksemburg

V tejto časti nájdete prehľad rôznych prameňov práva v Luxembursku.

Pramene práva

Medzinárodné pramene práva

Luxemburské veľkovoľvodstvo je viazané mnohostrannými alebo dvojstrannými medzinárodnými zmluvami. Okrem povinností, ktoré z týchto záväzkov vyplývajú pre luxemburský štát v jeho vzťahoch s inými štátmi, sú niektoré z týchto zmlúv prameňmi práv jednotlivcov (napr. občania Európskej únie si môžu na základe európskych zmlúv priamo uplatniť nárok na slobodu pohybu).

Medzinárodné dohovory

Ide o medzinárodné zmluvy a dohody uzavreté medzi Luxemburským veľkovoľvodstvom a zahraničnými štátmi. Ako príklad možno uviesť Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaný v Ríme 4. novembra 1950, alebo zmluvy štátov Beneluxu podpísané v Haagu 3. februára 1958 a 17. júna 2008, ktoré sú záväzné pre Belgicko, Holandsko a Luxembursko.

Právo Spoločenstva

Právo Spoločenstva zahŕňa samotné európske zmluvy a pravidlá sekundárnych právnych predpisov, ktoré sú obsiahnuté v aktoch prijatých inštitúciami Európskeho spoločenstva a Európskej únie: smerniciach, rozhodnutiach, nariadeniach, stanoviskách a odporúčaniach.

Vnútroštátne pramene práva

Pravidlá ústavnej povahy

Ústava Luxemburského veľkovoľvodstva bola vyhlásená 17. októbra 1868. Ústavný systém zavedený v roku 1868 je veľmi podobný belgickému ústavnému systému z roku 1831. Napriek mnohým rozdielom v detailoch je možné sa bez výhrad riadiť belgickým ústavným právom, pokiaľ ide o všeobecné zásady. Napriek mnohým zmenám ústavy uskutočneným od jej vyhlásenia súčasná ústava stále do značnej miery zodpovedá zneniu vydanému v roku 1868. Luxemburská ústava je nemennou ústavou, čo znamená, že jej zmena si vyžaduje dodržanie mimoriadneho postupu, ktorý je zložitejší ako riadny legislatívny postup. Zmena ústavy si vyžaduje dve po sebe nasledujúce hlasovania Poslaneckej snemovne (parlamentu) s aspoň dvojtretinovou väčšinou hlasov poslancov Poslaneckej snemovne, pričom hlasovanie prostredníctvom splnomocnenca nie je povolené. Medzi týmito dvomi hlasovaniami musia uplynúť najmenej tri mesiace.

Znenie prijaté v prvom čítaní Poslaneckou snemovňou sa predloží na hlasovanie v referende, ak o to v priebehu dvoch mesiacov po prvom hlasovaní požiada viac ako štvrtina poslancov Poslaneckej snemovne alebo dvadsaťpäťtisíc voličov. V tom prípade sa nekoná žiadne druhé hlasovanie a zmena sa prijme iba vtedy, ak získa väčšinu platných hlasov.

Pravidlá legislatívnej povahy

Zákon je vymedzený ako norma schválená Poslaneckou snemovňou a vyhlásená veľkovoľvodcom. Luxemburský zákonodarca zvrchovane rozhoduje o smerovaní, ktoré mieni dať správne právo, okrem prípadu, keď jeho slobodu obmedzuje ústavné ustanovenie alebo norma medzinárodného práva.

Pravidlá regulačnej povahy

Je zjavné, že zákon nemôže regulovať všetky záležitosti do posledného detailu. Okrem toho nie je vždy vhodné použiť relatívne komplikovaný legislatívny postup, napríklad pokiaľ ide o právne predpisy v oblasti, v ktorej dochádza k častým zmenám normy.

V tomto prípade sa uplatňuje veľkovoľvodské nariadenie (*règlement grand-ducal*), ktoré je normou na presadzovanie práva. Podľa luxemburskej ústavy sa veľkovoľvodca poveruje úlohou „(vypracovať) nariadenia a dekréty potrebné na presadzovanie práva“.

Aké sú prípadné ďalšie pramene práva a aká je ich hodnota?

Judikatúra

Prijatie judikatúry medzi pramene práva nie je úplne jednoduché. Luxemburské právo nepozná „pravidlo precedensu“ uplatňované v anglosaských právnych poriadkoch a sudcovia nie sú vo všeobecnosti viazaní súdnymi rozhodnutiami vynesenými v iných veciach, dokonca ani úplne porovnateľnými. Je tiež zakázané, aby sudcovia rozhodovali prostredníctvom všeobecných ustanovení, a preto sa ich rozsudok musí vždy obmedzovať na konkrétnu vec, ktorá im bola predložená.

V praxi má však tvorba judikatúry v porovnateľnej veci nepopierateľnú váhu. Na druhej strane, ak je znenie vhodné na výklad, je nesporne dôležitejšia právomoc sudcu, pretože svojím výkladom môže formovať právo.

Medzinárodná judikatúra

Luxemburské veľkovoľvodstvo uznáva priamu právomoc niekoľkých medzinárodných jurisdikcií vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva so sídlom v Štrasburgu.

Európska judikatúra

Podľa článku 267 ZFEÚ je judikatúra Súdneho dvora Európskej únie záväzná pre vnútroštátne súdy prostredníctvom prejudiciálneho konania, ktoré vnútroštátnym sudcom umožňuje pred prijatím rozhodnutia požiadať Súdny dvor o riešenie problémov vyplývajúcich z uplatňovania práva Spoločenstva, na ktoré sa môžu jednotlivci pred nimi odvolávať.

Vnútroštátna judikatúra

Vo všeobecnosti platí, že súdne rozhodnutia vynesené po občianskych a obchodných konaniach predstavujú iba relatívnu prekážku rozhodnutej veci (*res judicata*): tieto rozhodnutia sú pre strany sporu záväzné, ale nemenia štruktúru práva.

Platí to aj pre väčšinu rozhodnutí správnych súdov. Výnimkou je prípad, keď prvostupňový správny súd (*Tribunal administratif*) alebo vyšší správny súd (*Cour administrative*) rozhoduje o odvolaní proti regulačnému aktu. V tom prípade bude mať rozsudok alebo rozhodnutie všeobecnú platnosť a uverejní sa v Úradnom vestníku Luxemburského veľkovoľvodstva (*Mémorial*).

Rozsudky vynesené Ústavným súdom (*Cour constitutionnelle*) majú tiež všeobecnú pôsobnosť a uverejňujú sa v Úradnom vestníku Luxemburského veľkovoľvodstva (*Mémorial*).

Všeobecné právne princípy

Spomedzi noriem vyplývajúcich z judikatúry treba poukázať predovšetkým na kategóriu všeobecných právnych princípov, ktoré sú definované ako „záväzné právne normy pre správu, ktorých existenciu potvrdzuje sudca“.

Hierarchia noriem

Vo vnútroštátnom práve sú pramene práva hierarchizované. Ústava je najvyšším prameňom práva, po ktorom nasledujú zákony a nariadenia.

Pokiaľ chýbajú ústavné ustanovenia, stanovisko luxemburského práva k vzťahom medzi medzinárodným a vnútroštátnym právom vyplýva výlučne z judikatúry.

Luxemburská judikatúra sa v tejto veci vyvíjala od začiatku päťdesiatych rokov minulého storočia, keď najskôr kasačný súd (*Cour de cassation*) a neskôr Štátna rada (*Conseil d'Etat*) zmenili doposiaľ obhajované stanovisko, že kontrola sudcu nad súladom zákonov s medzinárodnými zmluvami nie je možná z dôvodu rozdelenia právomocí.

Podľa referenčného rozhodnutia Štátnej rady z roku 1951 „predstavuje medzinárodná zmluva začlenená do vnútroštátneho práva schvaľovacím zákonom právny predpis vyššieho stupňa, ktorý je nadradený vôli vnútroštátneho orgánu. Z toho vyplýva, že v prípade rozporu medzi ustanoveniami medzinárodnej zmluvy a ustanoveniami neskôr vydaného vnútroštátneho zákona musí mať medzinárodné právo prednosť pred vnútroštátnym právom“ (Štátna rada, 28. júla 1951, Zbierka luxemburskej judikatúry – *Pasicrisie luxembourgeoise*, zväzok XV, s. 263).

Znenie tohto rozhodnutia je očividne veľmi široké, pretože v danom rozsudku sa bez akéhokoľvek rozlišovania uvádza, že medzinárodná norma má prednosť pred vôľou akéhokoľvek vnútroštátneho orgánu. Luxemburské sudy sa však nikdy výslovne nevyjadrili v prospech nadradenosti medzinárodných noriem nad ústavou.

Je potrebné poznamenať, že ústavné zhromaždenie počas revízie z roku 1956 výslovne zamietlo návrh vládneho znenia, v ktorom sa uvádzalo, že „pravidlá medzinárodného práva sú súčasťou vnútroštátneho právneho poriadku, pričom majú prednosť pred zákonmi a všetkými ostatnými vnútroštátnymi ustanoveniami“. V komentári k článku sa objasnilo, že táto posledná formulácia by mala zahŕňať ústavné ustanovenia.

Štátna rada však implicitne pripustila túto nadradenosť v stanovisku z 26. mája 1992 k návrhu zákona, ktorým sa schvaľuje Zmluva o Európskej únii.

Navrhuje, aby sa nezabúdalo na to, že „podľa pravidla hierarchie právnych noriem má medzinárodné právo prednosť pred vnútroštátnym právom a že v prípade rozporu sa sudy odkláňajú od vnútroštátneho práva v prospech zmluvy. Keďže je dôležité vyhnúť sa rozporu medzi luxemburským vnútroštátnym právom a medzinárodným právom, Štátna rada dôrazne nalieha, aby sa príslušná zmena ústavy uskutočnila v primeranej lehote, aby sa predišlo takejto situácii nezlučiteľnosti“. Luxemburské veľkovojsvodstvo sa preto javí ako štát uplatňujúci rozhodne internacionalistický prístup.

Tento stav je nepochybne technickým dôsledkom chýbajúcej kontroly ústavnosti zákonov v Luxembursku. Ústavný súd kontroluje súlad zákonov s ústavou.

Nemožno mu však predložiť otázku, či je zákon, ktorým sa schvaľuje medzinárodná zmluva, v súlade s ústavou.

Podľa luxemburského právneho poriadku môže Ústavný súd vyhlásiť zákony, ktoré sú v rozpore s ústavou, za protiústavné. Luxemburský všeobecný alebo správny súd sa môže obrátiť na Ústavný súd, ak sa v priebehu konania, ktoré na ňom prebieha, otvorí otázka ústavnosti. Priame postúpenie veci nie je možné.

Rovnako je možné podať žalobu o neplatnosť proti nezákonným regulačným aktom na prvostupňovom správnom súde (*Tribunal administratif*) s možnosťou odvolania sa na vyšší správny súd (*Cour administrative*). Táto žaloba je však prípustná iba v lehote troch mesiacov od uverejnenia nariadenia. Ak sa po uplynutí tejto lehoty spochybní zákonnosť regulačného aktu pred všeobecným alebo správnym súdom, súd si ponecháva možnosť uplatniť zákon namiesto daného regulačného aktu, ale na rozdiel od možnej priamej žaloby v priebehu troch mesiacov po uverejnení nebude mať toto rozhodnutie všeobecnú platnosť.

Forma, v ktorej na vnútroštátnom území nadobudnú platnosť pravidlá obsiahnuté v nadnárodných nástrojoch

Medzinárodné dohovory

Luxemburská ústava je obzvlášť stručná, pokiaľ ide o reguláciu postupu schvaľovania medzinárodných zmlúv, pretože sa v nej uvádza iba to, že „zmluvy nenadobudnú platnosť, kým nebudú schválené zákonom a uverejnené vo forme stanovenej na uverejňovanie zákonov“.

Veľkovojsvodstvo je krajina s monistickou tradíciou. Inými slovami, samotná zmluva sa uplatňuje rovnako ako vnútroštátna norma Luxemburska bez toho, aby bolo potrebné ju transponovať v určitej podobe.

Obsah schvaľovacieho zákona je preto veľmi stručný a zvyčajne sa obmedzuje na jediný článok, podľa ktorého „sa schvaľuje“ určitá zmluva. Tento zákon nemá žiadny normatívny obsah. Schvaľovacím zákonom sa schvaľuje, ale netransponuje; jeho jediným účelom je splnomocniť vládu na ratifikáciu zmluvy.

Tento zákon schvaľuje parlament v súlade s riadnym postupom. Hlasuje sa zvyčajne absolútnou väčšinou, pokiaľ zmluva neobsahuje delegovanie právomocí (pozri ďalej). Od zmeny prijatej v roku 1956 obsahuje luxemburská ústava výslovne ustanovenie, ktoré umožňuje prostredníctvom zmluvy delegovať právomoci na medzinárodné organizácie. V článku 49a ústavy sa stanovuje, že „výkon kompetencií, ktoré ústava vyhradzuje zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci, možno na základe zmluvy dočasne prideliť inštitúciám medzinárodného práva“. V článku 37 ods. 2 ústavy sa však stanovuje, že zmluvy tohto typu musia získať súhlas Poslaneckej snemovne za podmienok jasne posilnenej väčšiny.

Ak to nie je výslovne stanovené, nemá hlasovanie o schvaľovacom zákone za následok uvedenie zmluvy do platnosti v luxemburskom vnútornom poriadku. Schvaľovací zákon je nevyhnutným predpokladom pre nadobudnutie jej platnosti, ale to sa stane až po ratifikácii. V Luxembursku okrem iného platí, že aj po schválení Poslaneckou snemovňou si výkonná právomoc ponechá možnosť zvážiť ratifikáciu znenia a že výkon tejto právomoci sa úplne vymyká kontrole sudcu.

Nadobudnutie platnosti zmluvy vo vnútroštátnom práve spravidla podlieha trom podmienkam. Je potrebné, aby 1. veľkovojsvodstvo ratifikovalo zmluvu, 2. aby zmluva bola platná na medzinárodnej úrovni a 3. aby bolo úplné znenie zmluvy uverejnené v luxemburskom úradnom vestníku rovnakým spôsobom ako zákon.

Je potrebné zdôrazniť, že uverejnenie zmluvy (stanovené v článku 37 ústavy) je samostatnou požiadavkou vo vzťahu k požiadavke uverejnenia zákona o schválení zmluvy. Je pravda, že vo väčšine prípadov sú tieto dve podmienky splnené súčasne, t. j. znenie zmluvy sa uverejní v úradnom vestníku ihneď po uverejnení zákona. Tieto dva akty sa však nezamieňajú a môžu sa uverejniť samostatne, pretože zmluva nie je neoddeliteľnou súčasťou zákona o schválení.

Normy Spoločenstva

Luxemburská ústava neobsahuje žiadne osobitné ustanovenia upravujúce transpozíciu európskych sekundárnych noriem do luxemburského vnútorného poriadku.

Bežným nástrojom na vykonávanie európskych smerníc je zákon prijatý bežnou väčšinou v Poslaneckej snemovni.

Hoci platí zásada, že európske smernice by sa za normálnych okolností mali transponovať do luxemburského práva prostredníctvom zákona, využitie formálneho zákona nie je potrebné, ak sa smernica týka záležitosti, ktorá už je upravená luxemburským zákonom, ktorý s ňou nie je v rozpore. V takom prípade sa transpozícia môže vykonať prostredníctvom veľkovojsvodského nariadenia prijatého na základe všeobecných výkonných právomocí, ktoré sú vláde zverené v článkoch 33 a 36 ústavy. Veľkovojsvodca teda vykonáva *formálne* luxemburské právo, aj keď obsah nariadenia je v skutočnosti inšpirovaný európskou smernicou.

Využitíu legislatívnej cesty sa možno stále vyhnúť, ak je oblasť harmonizovaná smernicou predmetom splnomocňujúceho zákona, ktorým Parlament udeľuje vláde právomoc regulovať prostredníctvom jednoduchých nariadení záležitosti, ktoré sú bežne v pôsobnosti zákona.

Poslanecká snemovňa prijíma takéto „splnomocňujúce zákony“ každý rok od roku 1915, v dôsledku čoho má vláda rozsiahle regulačné právomoci v hospodárskej a finančnej oblasti, ktoré by jej nepochybne umožnili transponovať aj mnoho európskych smerníc, hoci by chýbal výslovný odkaz na Európu. Transpozícia európskych smerníc je však dnes upravená osobitným splnomocňujúcim zákonom z 9. augusta 1971, zmeneným zákonom z 8. decembra 1980, ktorého účel je obmedzený na splnomocnenie vlády na vykonávanie smerníc Európskych spoločenstiev v hospodárskom, technickom, poľnohospodárskom, lesníckom, sociálnom a dopravnom sektore a udeľovanie súvisiacich sankcií. Odchylne od riadneho regulačného postupu musia byť dané veľkovojudské nariadenia odsúhlasené parlamentným výborom Poslaneckej snemovne.

Postup prijímania veľkovojudských nariadení sa podobne ako legislatívny postup vyznačuje povinnosťou vlády predložiť svoj návrh znenia na posúdenie Štátnej rade a odborovým združeniam. Na rozdiel od legislatívneho postupu však regulačný postup umožňuje vláde vyhnúť sa týmto konzultáciám jednoducho tým, že sa odvolá na naliehavosť prijatia odporúčaného opatrenia. Tento nástroj sa však vláde odoprie, keď má v úmysle transponovať európsku smernicu prostredníctvom veľkovojudského nariadenia. Riadny regulačný postup je totiž doplnený zákonom z 9. augusta 1971, ktorý na jednej strane ukladá povinnú konzultáciu so Štátnou radou a na druhej strane vyžaduje súhlas parlamentného výboru Poslaneckej snemovne.

V oboch prípadoch je znenie veľkovojudského nariadenia prijaté v Rade ministrov (*Conseil des ministres*), následne je podpísané rezortným ministrom a predložené na vyhlásenie veľkovojudovi. Veľkovojudské nariadenie nadobúda účinnosť po uverejnení v úradnom vestníku.

Podmienky nadobudnutia účinnosti vnútroštátnych právnych predpisov

V Luxemburskom veľkovojudstve zákony a nariadenia nadobúdajú účinnosť až po uverejnení v *Úradnom vestníku Luxemburského veľkovojudstva* (*Mémorial*).

Orgány, ktorých úlohou je prijímať právne normy

Medzinárodné normy

V luxemburskej ústave sa vyhlasuje, že „veľkovojud uzatvára zmluvy“. Takisto sa v nej však uvádza, že „zmluvy nenadobudnú platnosť, kým nebudú schválené zákonom a uverejnené vo forme stanovenej na uverejňovanie zákonov“.

Je potrebné poznamenať, že schválenie sa vyžaduje pri všetkých medzinárodných zmluvách bez ohľadu na ich účel a že schválenie musí mať formu zákona. Toto spresnenie bolo doplnené v roku 1956 na výslovnú žiadosť Štátnej rady, ktorá sa domnievala, že „tento súhlas je súčasťou postupu tvorby zákona, pretože ústava pozná iba tento jediný postup, ktorý sa uplatňuje na všetky prejavy vôle Poslaneckej snemovne v akejkolvek veci“.

Vnútroštátne normy

V zákonodarnom systéme Luxemburského veľkovojudstva môže **zákonodarná iniciatíva** pochádzať od **Poslaneckej snemovne** alebo od **vlády**.

Právo iniciatívy vlády sa nazýva „vládna iniciatíva“ a vykonáva sa predkladaním **„vládných návrhov zákona“**.

Právo iniciatívy Poslaneckej snemovne sa nazýva „parlamentná iniciatíva“ a vykonáva sa predkladaním **„poslaneckých návrhov zákona“**.

Tieto vládne alebo poslanecké návrhy zákona sa predkladajú na posúdenie jednotlivým dotknutým inštitúciám (odborovým združeniam), ale najmä **Štátnej rade**. Po prijatí stanoviska Štátnej rady sa vládny alebo poslanecký návrh zákona postúpi Poslaneckej snemovni.

Proces prijímania týchto právnych noriem

Zákony

Poslanecká snemovňa je parlament pozostávajúci z jednej komory.

Na to, aby sa zmiernilo riziko neuváženeho konania v jednokomorovom systéme, luxemburský ústavodarný orgán stanovil, že každý vládny návrh zákona musí byť v zásade predmetom dvoch hlasovaní s časovým odstupom najmenej tri mesiace.

V ústave sa však stanovuje, že sa môže upustiť od požiadavky, aby sa uskutočnilo druhé hlasovanie (známe ako „druhé ústavné hlasovanie“), „ak Poslanecká snemovňa po dohode so Štátnou radou o tom na verejnom zasadnutí rozhodne inak“.

Štátna rada tu má veľmi originálnu funkciu, približuje sa k úlohe, ktorú zohrávajú druhé zákonodarné komory v iných štátoch (a najmä k úlohe Snemovne lordov v Anglicku). Prvýkrát zasahuje pred parlamentnými rozpravami. V ústave sa vyžaduje, aby sa stanovisko Štátnej rady vypracúvalo ku všetkým vládnym a poslaneckým návrhom zákona. Štátna rada potom zasiahne do procesu druhýkrát po prvom hlasovaní Poslaneckej snemovne a na verejnom zasadnutí rozhodne, či vyhovie alebo nevyhovie žiadosti upustiť od druhého hlasovania.

V praxi je teda veľká väčšina zákonov oslobodená od druhého hlasovania. Štátna rada prijala politiku, podľa ktorej sa výnimka udeľuje takmer vo všetkých prípadoch, pričom sankcia za odmietnutie je vyhradená pre najzávažnejšie prípady. Prípadné prekážky brániace udeleniu výnimky sa najčastejšie odstránia počas predbežného konania.

Je tiež potrebné zdôrazniť, že právomoc, ktorú má Štátna rada, nie je skutočným právom veta, t. j. právomocou, ktorú by bolo ťažké zlaadiť so skutočnosťou, že Štátna rada nie je voleným orgánom. Členov Štátnej rady v skutočnosti menuje veľkovojud. V prípade voľného miesta sú vymenovaní náhradníci, a to prvý priamo veľkovojudom, druhý zo zoznamu troch kandidátov navrhnutých Poslaneckou snemovňou a tretí zo zoznamu troch kandidátov navrhnutých Štátnou radou. Štátna rada môže odložiť hlasovanie o zákone iba o dva mesiace, a poskytnúť tak zákonodarcovi ďalšiu lehotu na zváženie.

Veľkovojud zasahuje nielen na začiatku legislatívneho postupu (v prípade vládných návrhov zákona), ale aj po konečnom hlasovaní o znení zákona v Poslaneckej snemovni. V luxemburskej ústave sa stanovuje, že „*veľkovojud vyhlasuje zákony do troch mesiacov od hlasovania v snemovni*“.

Veľkovojudské nariadenia

Podľa článku 2 zákona z 12. júla 1996 o reforme Štátnej rady sa akýkoľvek **návrh nariadenia** prijatý na účely vykonávania zákonov a zmlúv môže predložiť veľkovojudovi až po získaní **stanoviska Štátnej rady**.

Vláda sa však smie v naliehavých prípadoch odchýliť od tohto všeobecného pravidla (naliehavosť prípadov musí posúdiť veľkovojud na základe riadne odôvodnenej správy ministra, ktorý iniciuje odchýlenie) a nemusí požiadať o stanovisko Štátnej rady. Vychádza sa však z toho, že využitie tohto **zrýchleného postupu** sa obmedzuje na výnimočné prípady.

Na druhej strane, ak sa v zákone formálne vyžaduje, aby sa nariadenia prijaté na účely vykonávania tohto zákona predložili na posúdenie Štátnej rade, v žiadnom prípade sa nesmie použiť zrýchlený postup. Platí to aj v prípade zmien návrhu nariadenia, ku ktorému sa Štátna rada už raz vyjadrila.

Rovnako ako v prípade zákonov sa Štátna rada vyjadruje k návrhom nariadení formou **odôvodnenej správy**, ktorá obsahuje všeobecné úvahy, preskúmanie znenia návrhu a v prípade, že je to potrebné, protinávrh.

Preskúmanie Štátnou radou sa vzťahuje na obsah a formu návrhu nariadenia a na súlad nariadenia s nadradenou právnou normou.

Databázy právnych predpisov

Webové sídlo **Légilux** je internetový právny portál vlády Luxemburského veľkovojudstva.

Umožňuje prístup k luxemburským právnym predpisom buď vo forme neupravených textov obsiahnutých v úradnom vestníku *Mémorial A*, alebo vo forme konsolidovaných textov obsiahnutých z veľkej časti v zákonníkoch a zbierkach právnych predpisov.

Webové sídlo sa člení na tri hlavné oblasti:

V **legislatívnej časti** sú zoskupené publikácie týkajúce sa luxemburských právnych predpisov a rôzne iné publikácie, ako aj konsolidované texty.

V **administratívnej časti** sú zoskupené tzv. administratívne publikácie. Ide predovšetkým o zbierky úradného vestníka *Mémorial B* a *Annuaire Officiel d'Administration et de Législation* (Úradný adresár verejnej správy a zákonodarných orgánov).

Časť týkajúca sa spoločností (úradný vestník *Mémorial C*) bola od 1. júna 2016 nahradená zoznamom publikácií dostupných na webovom sídle

Obchodného registra a registra spoločností (*Registre de commerce et des Sociétés – RCS*). Archívy úradného vestníka *Mémorial C* od roku 1996 do posledného vydania *Mémorial C* z 27. júla 2016 zostanú k dispozícii v **časti týkajúcej sa spoločností**.

Je prístup do databáz bezplatný?

Áno, prístup do databáz je **bezplatný**.

Súvisiace odkazy

[Webové sídlo Légilux](#)

[Štátna rada](#)

[Poslanecká snemovňa](#)

[Vláda](#)

[Ministerstvo spravodlivosti](#)

Posledná aktualizácia: 17/07/2020

Obsah pôvodných vnútroštátnych jazykových verzií na tejto webovej lokalite spravujú príslušné členské štáty. Preklady týchto textov zabezpečila Európska komisia. V prekladoch preto ešte môžu chýbať možné úpravy pôvodných textov, ktoré neskôr vykoná príslušný štátny orgán členského štátu. Európska komisia vylučuje akúkoľvek zodpovednosť za akékoľvek informácie alebo údaje obsiahnuté alebo uvedené v tomto dokumente. Právne normy v oblasti autorských práv členského štátu zodpovedných za túto stránku nájdete v právnom oznámení.